

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa J. T. i in.
przeciwko T. SA w likwidacji z siedzibą w W.
i Syndykowi Masy Upadłości T. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w
upadłości w T.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej T. SA w likwidacji z siedzibą w W. od wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do

wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Pozwana powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. We wniosku wskazuje na: „(...) istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Zdaniem Skarżącej kluczowym dla niniejszej sprawy jest wskazanie czy w przypadku zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, a następnie skutecznego złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, które niejako „dezaktualizuje” wzajemne zobowiązanie stron, prawidłowe jest przyjęcie przez Sądy, iż Skarżąca jest i była pracodawcą Powodów. Czy w takim przypadku nie powinno nastąpić zwrotne przejście pracowników do dotychczasowego pracodawcy (Syndyka Masy Upadłości T. Sp. z o.o. w upadłości). Znamienne w tym przypadku jest to, iż mamy do czynienia z umową przedwstępną, a nie umową ostateczną, której termin do zawarcia jeszcze nie upłynął. W ocenie Skarżącej, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa lub jego części często występują sytuacje, w wyniku których nie dochodzi do zawarcia umów przyrzeczonych. Czy w tym przypadku prawidłowym jest uznanie, iż oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie wywołało skutków w zakresie prawa pracy i nie zniweczyło oświadczeń zawartych w umowie przedwstępnej oraz czy właściwym jest twierdzenie, iż dla oceny roszczeń Powodów na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy nie ma znaczenia. W ocenie Skarżącej powyższe zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości i wymaga wykładni prawnej dokonanej przez Sąd Najwyższy.

Ponadto skarżąca wskazuje na konieczność wykładni przepisów art. 81 § 1 ustawy z 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy, z uwagi na rozbieżne orzecznictwo dotyczące kwestii gotowości do świadczenia pracy przez pracownika, doznania przeszkód w jej wykonywaniu przez pracodawcę, jak również możliwości powoływania się na w/w okoliczności w sytuacji, gdy pracodawca pozostaje w likwidacji i nie prowadzi żadnej działalności”.

Powołane przez skarżącą okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance

wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, co jest istotne, zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa

materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie. W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania. Poprzestano jedynie na sformułowaniu przedstawionego powyżej zagadnienia. Nie jest przy tym możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Ponadto wyrokiem z dnia 9 maja 2013 r., II PK 323/12 (niepublikowany) Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że: „Próba uchylenia się kupującej spółki akcyjnej od skutków prawnych przedwstępnej umowy sprzedaży wyodrębnionej części spółki z o.o., na której podstawie doszło do przejścia tego zakładu pracy i zatrudnionych w niej pracowników na spółkę akcyjną (art. 23¹ § 1 k.p.), nie wywołuje (nie oznacza) powrotnego przejścia przejętego zakładu pracy na spółkę z o.o., jeżeli nie doszło do ponownego przejęcia mienia i pracowników spółki akcyjnej przez spółkę z o.o., która kontestuje legalność i skuteczność uchylenia się spółki akcyjnej od skutków prawnych zawartej umowy sprzedaży”. Z kolei dla spełnienia wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera wyводу identyfikującego rozbieżności w orzecznictwie ani nawet wątpliwości, w tej części wniosek skargi kasacyjnej w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne, zgodnie z którymi, jak wskazał Sąd drugiej instancji, powodowie wykonywali prace porządkowe, zabezpieczające, lub w zakresie dozoru, kolejno ustalili dyżury, pozostawili swoje numery telefonów u przełożonych, stawiali się od czasu do czasu w zakładzie by dowiedzieć się co się dzieje. Wszelkie uzgodnienia w omawianym zakresie dokonywane były z bezpośrednimi przełożonymi. Wskazane orzeczenia Sądu Najwyższego na poparcie tezy skarżącej o potrzebie wykładni art. 81 § 1 k.p. zapadły w odmiennym

stanie faktycznym i nie przystają do ustaleń dokonanych w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.